

Lucie ŠARKADYOVÁ
Organický a organizovaný

Předložená Práce Lucie Šarkadyové má nejen originální téma, ale vyznačuje se rovněž osobitým přístupem k němu: jakkoli filosofické aspekty medicíny bývají tu a tam předmětem zkoumání, zde jde o zkoumání trochu jiného druhu: autorka volí perspektivu, která propojuje historický pohled (filosofové-lékaři v 18. století, experimentální medicína Clauda Bernarda) sanguilhemovskou reflexí na specifičnost věd o životě, jak pokud jde o předmět, tak pokud jde o metodu. Svorníkem těchto hledisek je úvaha o organismu a organizovanosti, která přesahuje k pojmu normy a normalnosti (odlišené na pozadí monstrosity), a tím se jakoby z druhé strany navrácí k současnému filosofickému myšlení (Foucault v mnohém navazuje na Canguilhema).

Je důležité, že v tomto rámci se postupně objevují podstatné úvahy o „věděni jedinečného“, jež jsou v aktuální filosofii, zejména francouzské, velmi živé, a současně tyto úvahy ukazují jistou nenápadnou setrvalost problému, odkazující ke skrytému životu jiné filosofické tradice. Lucie Šarkadyová míří k tomuto problému nepřímou: živý organismus je fenomén, který s sebou nutně nese uvažování o normě, avšak ukazuje se, že norma je v tomto případě zvláštní duch obecnosti, což jako jedinečné obecné -š a proto si práce klade i otázku po „epistemologii singularit“, „příkladných odchylek“ (což pak vysvětluje i exemplární pozici monstra).

Práce se opírá o velmi dobrou znalost primární i sekundární literatury a je třeba ocenit, že do českého kontextu uvádí to, co se označuje jako „francouzská epistemologie“. To je velmi významné: leckteré debaty či spory o francouzské filosofy jsou bez tohoto kontextu nesrozumitelné a práce Lucie Šarkadyové právě tyto souvislosti zná a dokáže je sledovat.

Její práce je stručná, protože velmi dobře strukturovaná, zaměřuje se jen na to, co je pro její výklad podstatné a je zřejmé, že navazuje na vlastní dílčí studie, aniž je jakkoli opakuje.

Práci navrhuji hodnotit jako výbornou